

ELIBERAREA OMULUI DE DUHURILE RELE

- Vindecarea demonizaților, Duminica a 5-a după Rusalii -

În multe vindecări pe care le-a săvârșit, Mântuitorul Iisus Hristos cere credință de la oameni când îi tămăduiește, pentru că El nu voiește să săvârșească vindecări spectaculoase, magice, fără participarea omului la lucrarea harului Său divin. Mântuitorul cere credință vie și oamenilor din jurul celui suferind, pentru că El voiește ca la vindecările pe care le săvârșește din iubire milostivă pentru însănătoșirea bolnavilor, cei ce se află în jurul bolnavilor să nu fie pasivi, ci receptivi, să nu fie spectatori, ci rugători, având credință puternică și iubire milostivă față de cei care se află în suferință și caută vindecarea. De aceea, cele mai bune arme pentru izgonirea patimilor din sufletul omului sunt lucrarea faptelor luminoase și virtutea. Dumnezeu nu pedepsește direct omul, ci îl privează, îl lipsește de lucruri din jur pentru ca să-și aducă aminte că toate cele din jurul său sunt trecătoare și că netrecător este numai harul lui Dumnezeu care se dobândește prin credință în Iisus Hristos, prin rugăciune, prin împărtășirea cu Sfintele Taine și prin săvârșirea faptelor bune. Însă Dumnezeu nu îngăduie niciodată ca omul să fie ispitit peste puterea lui și fără un scop anume. Astfel, trebuie ca Însuși

Dumnezeu să îngăduie, precum singur știe, în grija Lui de lume și în iubirea de oameni, diavolului să aducă, prin slujitorii lui, diferite pedepse asupra noastră pentru păcatele săvârșite. Aceasta se arată limpede în istoria lui Iov, unde se spune că diavolul n-a putut să se apropie de Iov fără îngăduirea lui Dumnezeu. Iată de ce Sfânta Evanghelie

ne îndeamnă la mai multă credință în Hristos. Deci, dacă suntem uniți cu Hristos, duhurile rele nu au putere asupra creștinului. Dacă un creștin se roagă și spune: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”, duhurile rele nu au putere asupra celui care este plin de harul iubirii lui Hristos. Dacă săvârșim fapte bune, dacă mergem la Biserică, dacă ne împărtășim mai des cu Sfintele Taine, ne întărim duhovnicește și putem lupta împotriva duhurilor necurate, spre slava Preasfintei Treimi, bucuria îngerilor din ceruri și mântuirea noastră. Lumea de astăzi stă în fața atâtor primejdii, din care nu va putea fi scăpată fără ajutorul lui Iisus Hristos, Mântuitorul. Să nu fugim de El, ci să-i facem locaș plăcut în sufletele noastre și pentru aceasta nici o jertfă nu este prea mare. Fiecare dorim zile mai bune, mai fericite, dar ele nu vor veni decât atunci când ne vom întoarce, prin pocăință sinceră și adâncă, la viața creștină, care este singura salvare din ghearele morții spirituale, căci numai în felul acesta putem face cunoscută în lume puterea lui Dumnezeu. „Stați împotriva diavolului și el va fugi de voi. Aproiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi” (Iacov 4, 7-8); „Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele”. Amin.

RĂVNA SFÂNTULUI PROROC ILIE TESVITEANUL

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul se bucură de o cinstită deosebită în rândurile credincioșilor, iar Biserica Ortodoxă i-a rânduit o zi de mare prăznuire pentru că virtuțile și faptele lui minunate strălucesc ca niște diademe scumpe peste veacuri și sunt pilde demne de urmat pentru noi. El a fost „om pământesc, cu slăbiciuni asemenea nouă” (Iacov 5,17), însă a trăit ca un om ceresc, a fost un om al rugăciunii și al împlinirii voinței lui Dumnezeu, a avut o curăție sufletească asemenea îngerilor, o răbdare neclintită asemenea mucenicilor, o credință dreaptă și statornică asemenea apostolilor, un curaj uluitor în înfruntarea rătăcirilor idolatre și a nelegiuirilor de tot felul și o râvnă neistovită în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfânta noastră Biserică îl numește în cântările ei „îngerul Domnului care suflă cu râvnă dumnezeiască”, pentru că era însuflit de zel sfânt față de Dumnezeu, față de triumful adevărului dreptei credințe și față de împlinirea faptei de milostenie și de binefacere către semenii săi. Misiunea divină a Prorocului Ilie a fost aceea de a-L descoperi lumii pe Dumnezeu adevărat și a fi un antemergător al lui Iisus Hristos. Pe de o parte, Sfântul Ilie recomanda contemporanilor săi, dar și nouă tuturor râvna, dragostea și slujirea adevăratului Dumnezeu. Stăruința în rugăciune a Sfântului Ilie are o importanță deosebită, deoarece fără aceasta nu sunt posibile cunoașterea și comunicarea cu Dumnezeu. Pe de altă parte, Prorocul Ilie ne poate fi tuturor îndreptar pe calea strâmtă împotriva idolilor, sub diferitele lor forme, a înfrângerii trufiei, a egoismului și egocentrismului nostru ridicol, îndemnându-ne, totodată, la smerenie și viață simplă. Apoi, prorocul ne amintește de milostenie ca fiind cea care îi îmbracă pe cei goi și îi hrănește pe cei flămânzi și ne îndeamnă să facem și noi asemenea lui, cu toate că acesta nu avea posibilitățile noastre materiale. Avem, nu numai un model, ci și o șansă de a ne ridica la cer, dar nu oricum, ci mistuiți de focul râvnei, al dragostei și al slujirii lui Dumnezeu. Râvna Sfântului Ilie pentru credință și adevăr să ne fie și nouă pildă de statornicie în credință, în dragostea față de Dumnezeu și de aproapele și în lucrarea faptelor bune. Rugăciunea fierbinte a Sfântului Ilie și postul său îndelungat și osârduitor să reprezinte pentru noi un imbold lăuntric de a ne îndeletnici cât mai des cu rugăciunea, cu citirea cărților de folos sufletească și cu înfrânarea de la patimi, de la îmbuibare și de la plăceri lumești, ca să ajungem la asemănarea cu Dumnezeu, așa cum a înțeles să facă Sfântul și slăvitul Proroc Ilie. Sfinte Ilie, roagă-te pentru noi!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt roadele nădejzii creștine ?

Răspuns: Cel care are nădejde în Dumnezeu rămâne neclintit în fața oamenilor, răbdător și liniștit în strâmtoări și în necazuri și, mai cu seamă, în fața morții. Cine nădăduiește în Dumnezeu, nu se uită la bunăvoința sau la reaua voință a celor mari, nici la cele ce zic oamenii despre el (1 Corinteni 4, 3). Acela este răbdător în suferință, pentru că știe că „pățimurile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi” (Romani 8, 18). Dreptul lov a fost atât de răbdător, tocmai din pricina bucuriei ce o simțea nădăduind în învierea și răsplata viitoare (Iov 19, 25). Ar putea fi oare cineva mâhnit, având înaintea ochilor cununa răsplătirii veșnice? Cămila în pustie își iutește pasul îndată ce simte că se apropie apă. Scăpată de îngrijorarea setei, ea nu mai simte oboseala călătoriei: nădejdea a risipit îngrijorarea. „Umplutu-m-am de mângâiere! Cu tot necazul nostru, sunt covârșit de bucurie”, spune Sfântul Apostol Pavel (2 Corinteni 7, 4), și - „moartea îmi este câștig” (Filipeni 1, 21). „Doresc să mă despart de trup și să fiu împreună cu Hristos” (Filipeni 1, 23). „De acum mi s-a gătit cununa dreptății pe care Domnul mi-o va da în ziua aceea, El, Dreptul Judecător (2 Timotei 4, 8). Pentru această cunună, Sfântul Apostol Andrei a primit moartea cu nespusă bucurie. Căci văzând crucea, pe care era să fie spânzurat, a strigat: Bucură-te, cruce fără de preț, sfințită prin moartea Dumnezeului meu; cu desfătare privesc la tine! O, cât am suspinat eu după tine! Cu ce înfocare te-am poftiți. Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, s-a bucurat foarte mult aflând că împăratul Traian l-a osândit la moarte iar când a auzit că, creștinii din Roma vor să-l scape, le-a scris, rugându-i să nu-l lipsească de cununa de mucenic: Lăsați-mă să Jiu mâncare fiarelor, prin care pot dobândi pe Dumnezeu. Sfântul Arhidiacon Lavrentie, osândit să fie ars de viu pe un grătar, fiindcă nu voise să predea prefectului cetății vasele sfinte ale bisericii, pe când era chinuit, zicea, bătându-și joc de cei ce-l chinuiau: Acum întoarceți-mă și pe partea cealaltă a trupului, că una e friptă. Nădejdea este deci pentru sufletul nostru întocmai ca o ancoră tare (Evrei 6, 19) și, după cum ancora ocrotește corabia în vreme de furtună, așa și nădejdea ferește sufletul de înec, cu deosebirea că ancora se agață de fundul mării, pe când nădejdea se prinde de torțile cerului. Nădejdea creștină îndeamnă cu putere spre fapte bune și spre virtuți. Nădejdea noastră este tot atât de neîndoielnică ca și o întâmplare petrecută în trecut, zice Fericitul Augustin. Ea a întărit pe Sfinții Mucenici în luptele cu prigonitorii lor păgâni, pentru că nădejdea ușurează necazurile din această lume. Nădejdea creștină cheazășuiește viața veșnică. Cine v-a mântuit?, întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur pe ascultătorii săi și tot el răspunde: Numai nădejdea în Dumnezeu și încrederea în făgăduințele și în darurile Sale. „Ca prin nădejde ne-am mântuit”, zice Sf. Apostol Pavel (Romani 8, 24). Casa lui Dumnezeu este întemeiată pe credință, zidită pe nădejde și terminată prin dragoste. În cer nădejdea nu va mai ființa, fiindcă vom fi în stăpânirea a tot ce am dorit. Credința și nădejdea vor înceta când aceste bunătăți ni se vor înfățișa.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Martți 19 iulie	18:00	Vecernie cu litie la Biserica „Sf. Ilie”
Miercuri 20 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	- 10:45	Pomenirea celor adormiți
Sâmbătă 23 iulie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 24 iulie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă

Păcatul clevetirii (bârfirii)

Într-un sat, o femeie se lăuda cu credința ei și cu învățătura ei despre Dumnezeu. Adevărat era, că ea era nelipsită de la Biserică, avea memorie bună, îi plăcea slujba, predica și avea darul povestirii, dar avea un păcat de care nu putea să se despartă. Îi plăcea să bârfească. Odată îi zise preotului că ea vrea să se desăvârșească și să se jertfească pentru ceva, care-i place Domnului Hristos. Preotul duhovnic, care-i cunoștea acest păcat, drept răspuns își puse degetul pe buze și-i zise: „Iată, aceasta-i jertfa pe care o vrea Domnul de la dumneata; pune pază gurii și nu mai bârfi!”

Focul, apa și credința

Se spune că odată călătoreau împreună focul, apa și credința; și când au poposit și-au zis: „Oare, dacă ne-am pierde, cum ne-ar mai găsi pe noi oamenii?”. Și focul răspunde: „Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea că iese fum”. Apa răspunde: „Pe mine mă vor găsi acolo unde vor vedea sălcii pletoase, cu ramurile aplecate”. Credința zise: „Cel ce mă va pierde pe mine nu mă va putea găsi singur...”. „Cum?”, întrebară focul și apa. Credința răspunde: „Cel care m-a pierdut pe mine, nu mă mai poate afla, decât cu ajutorul Domnului Iisus Hristos, Mântuitorul lumii”.

Cât trăim cu adevărat

Un călător se plimba într-o zi printr-un cimitir, privind mormintele și gândind la scurtimea vieții omenești. La un moment dat, văzu pe o cruce sub numele mortului scrise aceste cuvinte: „Am murit în vârstă de 70 de ani, dar n-am trăit decât 3 ani. Să nu faceți ca mine!”. Neputând înțelege, s-a dus la preot, iar acesta i-a zis: „Mortul a fost un mare necredincios până la 67 de ani, cu trei ani înainte de moarte și numai atunci și-a dat seama cât valorează credința în Dumnezeu. Și atât de rău i-a părut de cei 67 de ani petrecuți departe de Dumnezeu, încât i-a socotit morți, și numai pe cei trei de la sfârșit i-a considerat drept vii, căci în acești trei ani a avut o viață cu adevărat, răspândind în jurul său pace, bucurie, înțelegere, credință și dragoste creștină”. Călătorul plecă lămurit, mulțumind și slăvind pe Dumnezeu în gândul său, pentru o învățătură atât de prețioasă și pentru viața lui.

Achită-ți datoriile

Închipuiți-vă un om nepăsător, care vine la hotel și își comandă o cameră de lux, mâncare, băutură aleasă. Trăiește o vreme la hotel, mănâncă, bea, se veselește, iar înainte de plecare primește nota de plată.

– Ce-i asta ? se uimește el, - eu n-am știut că trebuie să plătesc!

– Cum? – întreabă administratorul hotelului, - v-ați gândit să petreceți fără a vă achita?

Mulți procedăm la fel. Petrecem, ne desfătăm cu toate păcatele, uitând de ziua când va trebui să ne achităm pentru tot. Cât de bine ar fi dacă ne-am gândi mai des la capacitatea noastră de plată.